

SCHILDERSECZEEM

Mijn vader leeft niet meer, de klant ook niet, maar de volgende geschiedenis leeft in onze familie voort omdat Cor Bremer Senior het tijdens verjaardagen zo smakelijk wist te vertellen.

Hij had opdracht gekregen om de voordeur te vernissen, hetgeen opzienbarend was, want de betreffende familie was even deftig als gierig. Het hele dorp veegde in die tijd de billen nog af met stukken krantpapier. Meneer en mevrouw gebruikten al toiletpapier maar het gerucht ging dat ze de niet al te besmette vellen voor hergebruik aan een waslijn te drogen hingen.

Hoewel vader druk met de deur bezig was kreeg hij koffie noch aandacht tot meneer in de hal verscheen. Hij had bedacht dat de hardhouten wc-bril ook een likje behoefde. “Er was wel een likje lak over?” Hij wilde zijn vrouw verrassen. Vader knikte en meneer trok zich terug in de salon.

Vader voldeed met lichte tegenzin aan zijn wens, schuurde en verniste de bril. Vervolgens lakte hij de deur. Hij was daarmee geconcentreerd bezig toen mevrouw discreet de hal betrad om gebruik te maken van het toilet. Waarschijnlijk had hij haar nog kunnen waarschuwen, maar de gedachte aan de stijfdeftigheid op die natte bril was te mooi. Heel kort daarop vloog de wc-deur open en plukkend aan haar kleding holde het slachtoffer paniekerig naar boven. Toen meneer even later in de hal verscheen werd hij door een klagelijk geroep naar boven ontboden.

Vader legde juist de laatste hand aan de deur toen meneer kwam melden dat zijn gade een ongelukje had gehad: er was wat lak aan haar.... handen gekomen. En hoe was dat te verwijderen? Haar handen? Vader wist wel beter maar gaf zonder blikken of blozen terpentine en een doekje mee. Dat moest lukken. Meneer naar boven.

De wetenschap dat daar boven de meest deftige billen van het dorp werden gebet met peut gaf vader veel plezier. Maar het was hem nog niet mooi genoeg. Toen hem de terpentine terug werd gegeven vroeg hij of één en ander gelukt was. Meneer bevestigde dit, hij vond wel dat het oplosmiddel náár rook. Vader gaf dit grif toe en meldde ook dat hij helaas vergeten was te wijzen op een mogelijke negatieve uitwerking van het goedje op de huid. Nou ja, op de handen is het niet zo gevaarlijk, maar op wat zachtere lichaamsdelen....

Geschrokken vroeg meneer wat hij bedoelde. “Schilderseczeem!” Vader vertelde hem verschrikkelijke verhalen over gevallen met onhoudbare jeuk en akelige zweerderijen. Maar ach, op de handen valt wel mee, fantaseerde hij. “Of er wat aan te doen was?” “Geen peut gebruiken!” was het antwoord. “Maar als het toch op een stukje zachte huid gekomen was, van de pols bijvoorbeeld?” Er

was maar één remedie wist de schilder. “Is die duur?” Op deze voor meneer typerende vraag was de wedervraag: “Is roomboter duur?”

Roomboter was in de ogen van meneer de ultieme geldverspilling. De vrees voor een chronische kwaal aan de derrière van mevrouw won het echter van zijn zuinigheid. Even later toog hij naar boven met het zondagse botervlootje met echte boter. “Flink dik insmeren en goed in laten trekken!” riep vader hem na als laatste advies.

De vraag blijft wat uiteindelijk meer glom, de afgelakte deur beneden of het dikbeboterde achterwerk boven. Maar zeker is dat bij het vertellen van deze geschiedenis vaders gezicht nog meer glom, maar dan van plezier.

Aris Bremer